

Daan van Rijsbergen 'Het toverwoord is de gunfactor'

'Het ontdekken
van talent vind ik
nog steeds het
allerleukst'

De eind jaren tachtig waren vruchtbare jaren voor de Haarlemse muzikscene. Daan van Rijsbergen investeerde met zijn Bananas Studios in aanstormend muzikaal talent. En nog altijd zindert het in Haarlem op popgebied. Opkomende bands als The Hype en Rilan & The Bombardiers timmeren onder leiding van Daan van Rijsbergen hard aan de weg. Een interview met de man achter vele succesvolle carrières.

Allereerst duiken we in de geschiedenis van Daan van Rijsbergen. De geboren en getogen Haarlemmer was in zijn jonge jaren een fanatiek sporter. Hij stortte zich in zijn jeugd vol overgave op atletiek, maar uiteindelijk kreeg zijn passie voor muziek de overhand. "Ik was heel fanatiek, trainde heel wat af", blikt Daan terug. "Begin jaren zeventig kwamen oudere neven van me met destijds coole bands als Steely Dan, the Doobie Brothers, Ten Years After en The Eagles aanzetten en mijn interesse voor muziek werd steeds meer aangewakkerd. In mijn schaarse vrije uurtjes was ik met muziek bezig en pingelde ik wat op de piano. Tijdens mijn laatste jaren van de middelbare school bouwde ik het piano spelen steeds meer uit. Nadat ik een elektrische piano had aangeschaft, ging ik in verschillende bandjes spelen. Uiteindelijk ben ik gestopt met fanatiek sporten en helemaal voor de muziek gegaan. Ik kreeg les van Cor Bakker en onder zijn vleugels heb ik een voorbereidend jaar conservatorium gedaan."

Sociaal dingetje

De jonge muzikant werd uiteindelijk niet toegelaten tot het conservatorium. Een geluk bij een ongeluk, blijkt uit het verhaal van Daan. "Ik bleek niet goed genoeg als pianist, maar was ondertussen verknocht geraakt aan keyboards en synthesizers. Ik kocht van al mijn spaargeld een synthesizer en ik kon opeens in studio's aan de bak! Drumcomputers en synthesizers domineerden namelijk halverwege de jaren tachtig de popmuziek. Rond mijn vijfentwintigste ben ik in een klein rothokkie in de Zoetestraat een eigen studio begonnen. Tja, ik kon niet anders, want ik was gestopt met mijn studie econometrie aan de Universiteit van Amsterdam. Ik ging de muzikwereld in >

'Er is geen recept voor een goede hit'

terwijl ik niet eens goed genoeg was voor het conservatorium. De jaren tachtig waren het decennium van de Koude Oorlog, de jeugdwerkloosheid en de slechte perspectieven. Dus je kunt wel raden hoe mijn ouders reageerden", lacht Daan. "Maar het ging boven verwachting. Ik haalde steeds meer opdrachten binnen en uiteindelijk had ik zoveel werk, dat ik het niet meer alleen aankon. Er kwam een tweede man bij en uiteindelijk zijn we met het hele zwikkie naar de Bakenessergracht verhuisd. En daar ging het balletje pas echt rollen. Eén studio werden er al snel twee, met peperdure 16- en 24 sporenmachines. Ik begon net, was goedkoop en wilde mezelf de markt invechten. Maar bovenal hing er een goede sfeer in de Bananas Studios. Veel bands kregen daar lucht van, ze vonden ons wel aardig, geloof ik", glimlacht hij. "Het werd een sociaal dingetje en opeens had Haarlem een goede muzikscene. In de glorie-dagen namen Haarlemse bands als Gotcha! en Beatcream hun albums op, maar wist de hele Nederlandse top mijn studio te vinden. Er hing gewoon magie om die tijd."

Nederpopklassieker

Daan investeerde met zijn Bananas Studios tijd en geld in muzikaal talent. Hij verbouwde een pand in de Rozenstraat tot zes oefenruimtes waar bandjes konden repeteren. Daan: "Begin jaren negentig begon ik zelf te produceren en bracht de debuutplaat van Beatcream uit. Opeens was ik een platenlabel, zo snel kon het gaan. Van Dik Hout was het eerste bandje op mijn platenlabel waar succes aan hing. Dat ging niet snel hoor; het was geen instant hit. Hun eerste single *Stil in mij* werd op Koninginnedag 1994 uitgebracht en het duurde tot na de zomer voordat ie voor het eerst op de radio te horen was. Je bent één van de honderd singeltjes

die iedere week uitkomen. Het is een moeilijk, risicovol spel en je hebt geen enkele garantie tot succes. Het was gewoon ouderwets lullen om de single erdoorheen te krijgen. De rest is echter geschiedenis. *Stil in mij* werd een grote hit, een nederpopklassieker. Ondertussen had Hilversum ook wel in de smiezen wat zich daar in Haarlem afspeelde. Sony Music had iemand nodig om de Nederlandse tak op te blazen en ik kreeg een aanbod dat ik niet kon weigeren. Ik werd General Manager van Columbia Records en toen zat ik in Hilversum op het pluuche. Op een gegeven moment heb ik mijn internationale taken afgestoten om weer een klein labeltje te beginnen waar ik Nederlandse artiesten onder mijn hoede kon nemen. Het duo Acda en De Munnik kwam om de hoek kijken en brak in 1997 door. Daarna was het de beurt aan Raccoon. Stuk voor stuk hebben ze succesvolle carrières, echt waanzinnig. En met alle artiesten ben ik nog steeds bevriend."

Toverwoord

Na Sony Music werkte Daan vijf jaar als consultant voor Talpa TV en Talpa Music en gelijktijdig zette hij zijn eigen bedrijf B2Music op poten. "Het gaat onwijs goed en ik kan helaas niets anders. Ik neem constant risico's, want er is geen recept voor een goede hit. Men moet je in Nederland leuk vinden, je moet sympathiek zijn. Dan pas sluit men je in de armen. Natuurlijk moeten de liedjes en de opnames top zijn, en is authenticiteit een *must*, maar ik scout op de gunfactor. Dat is het toverwoord. Het ontdekken van talent vind ik nog steeds het allerleukst. Zo heb ik de carrière van Alain Clark vanaf nul begeleid. Inmiddels heb ik artiesten als Acda en De Munnik, Alderliefste, Giovanca en nieuwkomers waaronder The Hype en Rilan & The Bombardiers uit Haarlem onder mijn

hoede. Dit jaar komen er vijf nieuwe dingen van me uit. "Eind dit jaar ben ik misschien een stuk armer", grapt hij. "Daarnaast verzorg ik al jaren de programmering van Bevrijdingspop en ik heb samen met Monique Rigter het evenement Rigter Live in het leven geroepen. Topartiesten komen dan naar Haarlem om geld in te zamelen voor het Kankerfonds. Ja, daar ben ik trots op. Wij hebben hiermee een vlag in de aarde gezet, die hopelijk lang blijft staan."

Oefenruimtes

Maar hoe zit het met het imago van Haarlem als muziekstad? "Weet je wat het is?", verzucht Daan. "Haarlem heeft geen specifieke stijl. Amsterdam is een beetje een soul- of hiphopstad en Den Haag is alom bekend als rockstad met knallers als Kane, Di-rect en Anouk. Maar Haarlem heeft geen echte *sound*. Er komen gewoon leuke bandjes uit Haarlem, punt. Maar dat neemt niet weg dat de Haarlemse bands vandaag de dag goed aan de weg timmeren. Wat zij op dit moment missen, zijn oefenruimtes, dat is heel duidelijk. Nu oefenruimtecomplex Daisy Bell weg is, kunnen onze nieuwe Haarlemse talenten amper nog in Haarlem repeteren. Doodzonde. Oefenruimtes zijn eigenlijk niet rendabel te krijgen, omdat beginnende bandjes niet veel geld hebben. Als pure hobbyist zeg ik dat iemand het moet doen. Breng de oefenruimtes terug, maar geld verdienen doe je er niet aan. Het is te hopen dat de bandjes wel in Haarlem blijven. Bovendien zou ik het zelf ook hartstikke leuk vinden, want dan ga ik zelf ook repeteren. Puur voor de pret speel ik namelijk ook nog in een aantal bandjes die onder meer eighties-covers en Duitse *schlagers spelen*. Haha, hoempa bij wijze van spreken. Ik vergelijk het wel eens met een sterrenchef die af en toe ook een kroketje uit de muur trekt." ★

Tekst: Marit Swart. Fotografie: Simone Philipsen.